

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona: cada trimestre Espanya, 8 rals; Cuba y Puerto-Rico, 16 rals; Estranger, 18 rals

RECORTS DE LA GUERRA CARLISTA.

LO DIA TERCER DE CARNESTOLTAS DEL ANY 74.

No 's cregui que jo siga carlí! Tal va ser la primera expressió que va dirigir-me aquell país desconegut, a qui en Camats l'hi recomenava que m'acompanyés.

Jo l'miraba ab sorpresa. —Soch fulano de tal, anyadia: vosté va a la prevenció qu' está establerta a casa mèva: l'hi havian de dur entre bayonetes, y per evitarli un atropello m'hi ofert acompanyarlo.

Vaig donarli las gracias per tant interès, digne d'agrahir ab major motiu, venint de una persona desconeguda; y veient que jo l'anava seguint, anyadí: —Quina llástima! Si 's tractés de 'n Camats no m'es dolent; pero als vespres s'hi reuneixen lo Ton de la Grossa, en Solá y altres (va anomenarme déu ó dotze noms d'altras tantas fieras), y encare que en Camats volgués salvarlo, aquestos lo perdrian.

Jo vaig arronsar las espatllas, dihentli: —Qué vol que fassa? En aquesta població no hi conech a ningú. Hi comés una gran torpesa y será menester que la pagui.

—May! digné l'meu acompanyant ab resolució. Vinga, jo l'amagaré.

—Pero y vosté?
—De mi no 'n passi ansia. Jo ja m'arreglaré. Vinga ab mi.

Pochs minuts després me trobava a la casa de un sastre en un carrer estret y fosch y en un dia núvol.

Dos paraulas que l'meu noble acompanyant l'hi digué a l'orella, bastaren perque aquell home honrat m'acullís ab marcat interès.

—No tinga por, vá dirme: jo soch del Ajuntament y no tinch allotjats. Aquí hi estaré vosté com lo peix a l'aygua...

Y va acompanyarme fins al fondo de la rebotiga, desd'ahont, confós ab la sombra y sense ser vist, podia veure tot lo que passava.

Havia entrat en la casa de un home honrat y prou hábil per entretenirme durant aquellas horas d'angustia. Tot sovint se m'acostava y m'deya xistes y gatadas y m'explicava interioritats del camp carlista que m'feyan partir de riure y olvidar lo gran perill que havia corregut y en que m'trobava encare.

—Vosté té algun cuidado? m'deya. Pues miri, aquí a casa no l'hi farán res. Jo 'ls proveheixo de boinas, galons y estrellas: jo 'ls faig roba... Miris un dels fills del infant D. Enrich, qu' es un ximplet, me déu encare un pantalons. Aixó l'hi demostraré que sense tenir las sévas ideas, ab ells hi corro bè, y que lo qu' es d'aquí casa no 'l ne treuen.

Aquella botigueta fosca va ser per mi un curiós

observatori. Durant tota la tarde potser van entrarhi més de cinquanta carlins. Los uns comprant boinas, los altres galons é insignias. A tots lo sastre los hi deya la séva y tots se descantellavan de bó y millor.

Vaig veure aquells sectaris ab tota la séva crudesa.

Un va entrarhi ab una capa madrilenya plegada al bras, demanant que l'hi escursés, y l'hi fes un tall al darrera, perque volia ferla servir de capa d'abrich per montar a caball.

—D'ahont l'has treta, noy? preguntava 'l sastre.

—De Manresa, responia 'l carlí: fá poch dias que varem entrarhi, y 's vén que l'amo de aquesta capa era més alt que jo. Aixó no quita que l'hi vaja pendre.

Més tart n'entrava un, de cara biliosa y mirada torva, que demanava l'hi cusisser una vena pel seu caball. Entre tant s'asseya a un tamboret y esperava que 'l despatxessin.

—De quina terra sou, company? l'hi preguntava 'l sastre.

—Soch de Monistrol, responia 'l carlí.

—Ayre amigo: de la terra de 'n Guilleumas. ¿Que no podria tornahi en Guilleumas a Monistrol?

—Si s'acullís a indult no dich que no; pero es millor que no hi torni, perque potser no 'ns ne sabriam estar...

—Bè ¿y que l'hi fariau?

—Res: seria facil que 'l tornejessim. Per compendre tot l'esperit salvatge d'aquesta frase, basta saber que 'l nostre amic Guilleumas, que va ser comandant de un batalló de franchs en temps de la república, havia sigut torner.

N'entrá un que per lo fréstech semblava que havia sigut pastor y demaná una boina.

Lo sastre despenjá l'única que tenia al aparador, dihentli:

—Mira noy es la darrera; y per desferme'n te la donaré al mateix preu que a mí 'm costa. No vull pas que demá puji una columna 'm trobi aixó a casa, y 'm fuselli.

—Bè ¿quan ne voléu? preguntava 'l carlista.

—Mirala bè es de grana: una boina magnífica de grana: prenla, déixala, no te la puch donar menos de 18 rals: a mí me 'ls costa.

—Uy!... deya 'l carlí: a Solsona las venen a 12.

—A Solsona també te las hi daria jo, noy; pero aquellas no serian boinas de grana com aquesta... Miratela bè: per 18 rals es regalada.

Per últim lo comprador se donava per convenusit y afuixava la móscá.

Y quan eran fora, aquell home tranquil a tot serho, se m'acostava y ab la rialleta als llabis me deya:

—¿No vén? Jo no 'ls puch fer la guerra d'altra manera.

Aixis ab aquestas vistas vaig passar la tarde: a entrada de fosch los carlins anavan la major part

borratxos, recorrent los carrers, vestits de donab las fandillas de la patrona ab una careta de paper de diari, y esbrancant a tothom.

A la nit va haberhi serenata n' en Tristany que també era a la vila; y després de la serenata ball tres portas més avall de la casa ahont m' hospedava: y després d' aixó se va tornar a dormir.

Aquella música destrempada no m'deixá dormir en tota la nit. Per fortuna l'endemá (dimecres de cendra) a las set del dematí van tocar llamada y van anarse'n.

Lo meu salvador vingué a veure'm, y jo vaig abressarlo.

—Tota la nit l'han estat buscant; pero ja vaig dirli que no 'l trobarian.

—¿Y vosté?

—Oh! jo vaig excusarme dihent: —Se m'ha escapant anantse'n ab uns altres forasters. Ja no havia de haver sigut federal per ferme quedar malament.

Aixis sense posarhi ni treure res va passar lo tercer dia de carnestoltas l'any 74, lo seu afm. S. S. P. K.

BATALLADAS

Irlanda hi ha gran miseria, y un sol periódich de Nova York, 'L'Herold, s'ha suscrit per dos milions, desitjós de aliviarla.

Aquest periódich que té dos milions per donar als pobres es una petencia ¿no es veritat?

Donchs mirin: si fós aquí a Espanya, estaria exposat a desapareixe a una bufada del fiscal d'imprenta.

Conferencia per demá diumenje a dos quarts de onze del dematí en l'Ateneo barcelonés, primer pis sobre las Delicias; entrada pública.

Estudis Froebel Jardins de l'infancia per D. E. Corominas Cornell.

Un ministre en Bugallal, volent agraviar a un senador, va dirli qu'era un... periodista.

Grans rumors; y desseguida va rectificar, anyadint que volia dirli qu'era un... gacetillero.

Pobre Sr. Bugallal! ¿Qué pensi ab lo dimecres de cendra, y diga: «De la gacetilla has sortit y a la gacetilla tornarás.»

Los constitucionals tenen un orador que 's diu Leon y Castillo no sé si perque ataca com un lleó y 's defensa com un castell.

Aquí tenen un parraó del discurs que va pronunciar aquest dia:

«Lo govern va aconsellar al general Martinez

Campos que fes lo conveni de Zanjon, que deixés als esclaus insurrectes sotmesos en llibertat, que 'ls regoneixés los graus, ab motiu de lo qual als negres que han sigut leals se 'ls somet avuy a la dura llei del patronat, y als que sigueren rebeldes se 'ls concedeix no sols la llibertat sino 'l regoneixement de graus.

«No es aixó per ventura ensenyar á aquells lo camí de la manigua pera ser lliures?»

Y saben lo que succeheix?

Que l' un dia diuen que 'l general Blanco necessita reforços, la premsa del govern ho nega, y 'ls reforços marxen.

Y que un altre dia diuen que no hi ha més que una petita partida alsada en armes; y l' endema; per donarse llustre asseguran que s' han presentat 60 individus de una partida y que un altre partida ha sigut batuda y dispersada.

De manera que 'l dia avants n' hi havia una, y are 'n surten dugas.

L' incident Ochando ha sigut l' entreteniment de la setmana

Figúrinse un militar que se 'n vá al bulto y que tot de un plegat entra á las trinxeras de la situació, sembrant-li la consternació y 'l desordre.

Comensa dihent ab paraula débil y tremolosa que 'l govern de 'n Cánovas havia autorisat á n' en Martinez Campos y a n' en Jovellar per concedir gracias y empleos als insurrectos cubans y que 'ls generals no van fer us de aquesta autorisació.

En Cánovas s' alsa y tracta de embolicar l' assumpto, contant historias de altres cassos semblants, si bé no nega ni afirma lo fet de haver ell enviat aquesta autorisació.

Rectifica Ochando insistint: rectifica en Cánovas paliant y 'l Elduayen treient un llibre de registre, assegura que no hi ha copia de cap telegrama en aquest sentit.

Lo brigadier se fica a la mà á la butxaca y 's tréu los telegramas autèntichs los llegeix y 'ls deixa sobre la taula perque tothom se 'n enteri.

Lo ministeri 's queda ab un pam nás; pero ab un pam de nás y tot no cau del candelero.

En algun periódich veig que s' atribueixen aquests telegramas al Sr. Martín Herrera, que com tothom sab, ja fa algun temps qu' es mort.

¡Quina sort pel govern! Trobar un mort por carregarli l' idem.

Lo govern francés ha suprimit los capellans de regiment.

En una nació en la qual está reconeguda la llibertat més absoluta de conciencia no 's comprenia que l' exercit estés supeditat al clero catòlich.

Tot aixó serà útil per Carlos seté 'l dia que torni á tenir intents de fé 'l cagarriero.

¡Capellans pràctichs en cosas de quartels! ¡Quina ganga!

Un periódich de Madrid assegura qu' es intolerable l' estat en que 's troba la administració municipal y provincial de Málaga, patria insigne de don Anton Cánovas del Castillo.

Y surt un altre periódich la Política, dihent ab lo major desenfado:

«Aixó no es culpa de la situació ni dels governs conservadors; es una conseqüència del desordre que hi havia durant la dominació radical y federal.»

Si cent anys visquessin, encare atribuirian á la federal y als radicals totas las sévas culpas.

Y no veuen que are hasta sent aixís lo país ja comensa á dir:— «L' ungüent conservador no cura; mudém de remey.»

Llegeixin y esgarrífinse:

«La direcció general de contribucions ha publicat una estadística, y segons d' ella resulta hi ha actualment á Espanya en la riquesa rústica una ocultació per valor de 446 500,000 pessetas; en l' Habana de 94.000 000 y en la península de 62.000,000: total dos mil cinc cents deu milions de rals; ó siga un 78 per cent de la riquesa coneguda.»

Are sí que 's pot dir que 'ls que no veuen aquesta ocultació tenen pá al ull.

A no ser que 'l tingan á la boca també, y no pogan parlar, y á las mans y no pogan obrar.

De Blanes nos escriuen, que dintre de l' Iglesia mateixa 'l sagristá ven lo periódich «La Borinots» y que mentres dura la missa hi ha molts devots que 'l llegeixen.

Aquesta es la missió dels neos: mortificarse.

Y una de las principals mortificacions es llegir aquell paperot.

A Sant Feliu de Llobregat tenen un rector qu' está molt cremat, per que 'l nunci devegadas crida sardinetas en lloch de cridar *peix blau*, á pesar d' haverlo advertit.

Hi ha ademés en aquella vila dos convents de monjas; las franciscanas patrocinadas pel rector y las mercenarias que 'u son per un capella de sa casa.

Tots dos convents se dedican á la ensenyansa y 's fan una horrible competencia. Van comensar las primeras á fer pagar 8 rals al més y las altres van baixar á 6: las primeras van posarse á 4 y las altres també, y al últim las franciscanas han acabat per fer encare algun regalet de roba á las noyas que las favoreixen ab la seva assistència.

L' espectacle es bonich y edificant, y lo millor que pot succehir es que las unas arruinin á las altres y que totas dugas se 'n vajan al cel en cos y anima. ¡Pobretas!

L' escena passa á la catedral durant l' ofici del diumenje últim.

Un capellá surt á dir missa mentres cantan l' ofici, y un canonge s' acosta al altar y l' hi apaga 'ls llums.

Diuen que 'l bisbe ha donat ordre de que mentres se canta l' ofici, no vol missas. Y 'l canonge vá privaria diumenje com un fiscal de imprenta quan suspén un periódich: bufant y apagant los ciris.

Sobre tot, bons modos.

Quatre metjes han examinat l' estat mental del regicida Otero: dos han dit qu' estava bó; y 'ls altres dos qu' era imbecil.

Lo tribunal l' ha condemnat á mort. Nosaltres, a pesar del Brusi, 'ns atrevim á esperar alguna cosa de la clemencia.

Algun periódich de Madrid se lamenta de que las sessions del Congrés presentin poca animació.

—¡Animació rey! diu un altre. Lo dia qu' en Cánovas vulga, tornarán á tenirne. No hi ha més sino qu' 's presenti ab lo barret y 'l bellugui de certa manera.

Una comissió de rifenyos ha arribat á Málaga sollicitant la seva anexió á Espanya.

Jo 'ls donaria un empleo no més que perque poguessin dir, com tants altres: «Afarta'm y digam moro.»

En cambi tots los periodistas francesos han renunciat a las creus que 'ls hi otorgava 'l govern espanyol.

No volen de cap manera igualarse als súbdits d' Espanya, y diuen que per portar la creu conservadora ja 'ns bastém nosaltres.

Vejin lo que son las cosas: mentres los súbdits de una nació civilisada renuncian als nostres dons, los moros nos obran los brassos.

S' mpre ho havia cregut: de pas en pas, y xano xano, guiats per en Cánovas arribarém al Africa.

De molts diners de la suscripció nacional per socorre als inundats de las provincias del Sudest no se sab que se n' ha fet.

D' altres sí: se sab per exemple que s' han gastat 10.000 pessetas en la reparació del temple de Alboleas y 6.000 en la de la iglesia de Huerca Overa.

Tot aixó es fill de la prevenció. Aixís si algun de aquells infelissos se moré de gana, sempre hi haurá una iglesia per cantarli las absoltas.

REVISTA.

Tal com tot lo del mon passa, ha passat lo Carnaval; lo pobre estava molt mal y no ha volgut sa tar massa. Va venir calladament, se vá pintá 'l nas de blanch, vá passejarse pe 'l fanch, fent boda un xich á la gent; y sense moure tabola, resignat y ab poch soroll, vá fé una mort com un poll. Y alsa horanit iola. L' hivern també xano xano comensa á arriar bandera y 'l frit se n vá á la carrera tot content y campetxo-no. Cap al últim ha comprés, després d' probá y probá, que aquí ja no pot matá

perque aquí ja no viu res. ¡Pobre fret! En va s'apura: ¡quin efecte ns ha de fer si aquest país ja vé á ser la patria de la frescura!

L' Ajuntament va segoint fent disbar ts a cabassos, tirantse mals mots pe 'ls nassos y perdent temps discutint. S' ajuntan vint concejals parlan sobre 'ls Seminaris, murmuran dels talonaris dels empleats d' ls portals, enredan la discussió, alguns deixan los seus llochs, contan, veuen que son poch, y... s' ha acabat la sessió.

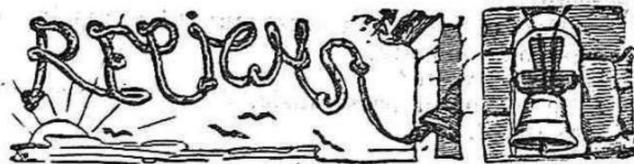
Lo sério y trascendental passa com sempre á Madrid, gran rebost del gran partit conservador liberal. Desde que las minorias han retornat al Congrés, don Anton sens més ni més, reb cas-i bé tots los dias. Los desaceris del temps vell, las impericias dels altres, las miserias de nosaltres, tot vá á parar sobre d' ell.

Pero l' home es molt trempat y de tot hom se defensa; no mostra l' talent, lo llensa; lo país n' está inundat. Si en Romero es aldit don Anton contesta al punt, si á l' Orovio 'l toca algun don Anton surt desseguit. Si un ministre no respon don Anton lo treu d' embrassos, y sempre y per tots los casos; don Anton es don Anton.

Mentres tant los sagastins, creyent que 'l moment arriba, van gastantse la saliva contant quins son los seus fins. En Cánovas no s' amohina dibent qu' ell té la nació en Sagasta d' u que no y que 'l país á ell s' inclina. Y volgnentho supigué l' interrogant impacients, y 'l país diu entre dents: —¡A mi que me cuenta!

Vels hi aquí la situació ara com ara 'l que dona; si avuy sem: la molt poch bona demá ja sera pijó. Mirem, dormim y callém; despnes d' avuy vé demá, esperém lo que vindrá y mentres tant dejuném. Si de gana perdém l' esma, podém ja enganya á la gent replicant sencillament: —¡Cóm que som a la quaresma!

C. GUMÁ.

A Habana se vá á perder» diu aquella cansó. Y 'l mateix govern coneix que está molt mala, si hém de judicarho per un dels remeys que l' hi aplica.

«Si senyors: are ha disposat crear un cárrech, lo de gobernador del Banch de la Habana, dotat ab un sou anual que no baixará de 18 mil duros.»

Ell haurá dit:—«Veyám, veyám, si aplicantli una bona sangonera 's trobará millor.»

Després s' ha sapigut que aquesta breva se la fumará D. Joseph Cánovas del Castillo, germá de Don Anton.

Y are barrinin tant com vulgan, vagin á averiguar si 'ls germans se crean pels empleos, ó si 'ls empleos se crean pels germans.

Jo lo que 'ls diré que 'ls mars del presupuesto están pobrats de peixos grossos que 's diuen Barzanallana, Silvela, Cánovas, Bugallá, Aurióles, etc., etc.

La primera condició per ser empleat es tenir un apellido per l' estil.

Los conservadors son una familia... ¡Y quina familia!...

L' *Epoca* referit-se á la lley de impremta actual, diu que may hi ha hagut llibertat més àmplia ni may tampoch s'ha abusat d'ella ab més frecuencia y més gravetat.

Segons com se mira la *Epoca* tè rahò. May havian tingut los fiscals tanta llibertat per denunciar periòdichs, y may havian abusat tant d'aquesta llibertat.

La *Epoca* mira la cosa desde 'l seu puesto: es á dir desde ca 'l fiscal de impremta.

Anant en Cánovas pèl Prado en caretella, un militar d'alta graduació, disfressat, vá volerli fer una broma.

En mal hora. Lo pobre militar vá relliscar, vá caure y ab una mica més lo cotxe de 'n Cánovas l'aixafa.

Vá succehirli lo mateix que á n' en Martínez Campos y á tots los militars: tots cauhen als pèus del monstreu.

En Toreno desde que ocupa la presidencia del Congrés. no fá més que tocar la campana als oradors que parlan.

Nada: allá 'l tenen empenyat en demostrar qu' es un home de moltes campanillas.

Jo proposo una cosa, y es que 's fassa unas targetas dihent:

EL CONDE DE TO ENO.

presidente del Congreso y artista campanólogo.

Sempre trobaria contracta avuy per dema que s'acabès la comèdia conservadora.

Tothom ha dit que las presons de obrers fetas aquí á Barcelona, no tenen importància.

Tothom menos *El Tiempo* que al enterarse del assumpto vá dir:

«No s'olvidi que 'l nihilisme á Rússia, vá considerarse al principi com una farsa ridícula, indigna de fixar l'atenció de las autoritats.»

Y vels'hi aquí com lo nihilisme espanyol ha de comensar per Barcelona.

Pero adverteixin una cosa: *nihil* es una paraula latina que vol dir *res*; y jo no dupto que al cap d'avall, aixó dels obrers no serà *res*, es á dir lo verdader nihilisme.

Quan l' Ochoando vá dir que 'l govern havia autorisat que 's reconeixessin los empleos als insurrectos de Cuba en Canovas vá negarho.

Y 'l Elduayen també.

Un mestre d'estudi vá exclamar:

—Bò: ja es veritat: dos negacions afirman.

L' Ochoando, llegint los telégramas vá probar que 'l mestre tenia rahò.

Ultims ecos de Carnestollas:

—Adéu maco, 'm coneixes? l'hi preguntava á un sastre molt serio un jove disfressat d'inglés.

—Ni 't coneix, ni se me 'n dona res coneixe 't, responia 'l sastre.

—De cert, no se t' 'n dona res? Donchs mira, ja no 't pagaré aquell compte.

En los corredors del Liceo, 'l dia del ball de las societats *Romea y Latorre*:

—Digas màscara meva, que t'agrada més, la polka ó 'l rigodon?

—Lo bifteck ab patatas.

Un orador constitucional ha dit en lo Congrés:

«Per vosaltres, lo general Martínez Campos no ha sigut més que un maniquí y no obstant heu viscut fins are y continuheu vivint de la seva gloria militar y de la seva savia.»

Missió del partit constitucional:

Posar moltes á n' aquest maniquí de tal manera que 'l dia menos pensat estirant ells un cordill, clavi una bona befetada als amichs de 'n Cánovas.

Y ho logran.

Hem rebut pèl corréu interior la següent carta:

«Sr. Director de la *Campana de Gracia*:

»Molt senyor meu; si l'seu periòdich tè alguna influencia ab lo bisbe nos atrevim á recomanarli que l'any que vé per Carnestollas procuri recomenar als fiels ab més eficacia que aquest any l'assistencia durant los dias de Carnestollas a las funcions de desagravis que de dia y de nit se donan á l'iglesia de Sant Jaume.

»Nosaltres som concurrents als cafés, y aquest any de tanta gent que hi havia casi bé 'ns asfixiam.

»Potser predicant la penitencia molts aniran á l'iglesia y nosaltres estarem més amples.

»Mani y disposi de S. S. S. q. b. s. m.—Antonet Esbronch.»

Lo carnestollas dimars vá acabarse pèls profans. Pero 'ls neos lo dimecres encare tenian humor, y una colecció d'ells vá recorre alguns carrers de Barcelona.

Tots anavan disfressats de cucurulla, Y quin humor més negre!

—Mira, han agafat á en Tey
—Y aixó perquè Petronilla?
—Perque jugant á escambrilla
vá exclamar:—Vull matá al rey.

D. F.

Esplica sempre en Balat,
que las bestias l'hi fan pó
mes ahí 'l vaig veure jo
que 'l pobre tenia 'l gat.

D. F.

L'esperitista Pau Bros
á un que 's nava á desafiar
aixís l'hi vá preguntar:
—Vens en esperit ó en cos?
Y l'altre molt decidit
—Vinch en cos, l'hi respongné,
pero has d'entendre també
que vinch ab molt esperit,

D. C.

Un pare de familias que vol mudar de casa mira 'ls anuncis del *Diari* y llegeix:

«Piso tercero con agua de pié y gas, tres salas con alcoba, cuatro cuartos, cocina y comedor.»

—Aquest me sembla que 'ns convindria; diu després de llegirlo.

—Hi sobra una cosa l'hi observa 'l seu fill.

—¿Qué?
—Lo menjador. De menjadors aquí casa ja som set: y no cal sino que n'hi afegim un altre.

—Cóm está cubierta la casa del teu pare?
—Com vols que estiga cubierta. De teulas.

—Donchs mira 'l papa diu que la nostra está cubierta de un'altra cosa.

—De qué?
—De hipotecas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Vaticano.
2. ID 2.ª—Alcalá
3. ACENTÍGRAFO.—*Oliva oliva, olivá.*
4. ENDEVINALLA.—*La á.*
5. QUADRAT NUMÉRICH.—

4	2	5	7	1	3
5	3	1	2	4	7
7	4	2	1	3	5
3	1	7	5	2	4
1	5	4	3	7	2
2	7	3	4	5	1

6. CONVERSA.—*Ana.*

7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Daniel*

8. GEROGLÍFICH.—*Quina vida si duraba.*

H n endavinat todas las soluciones los ciudadanos: Sicuterats y Berlina: 7 Un gastrónomo y Vi. atá del Cot; 6 Nonduermas: 5 A. Ll. Sarahista y Pá y Naps; 4 Galapat guapo; 3 P. T. y sol Jonent y 4 no més Pau Rabadá y Nyanyo.

XARADAS.

I.
Lo tot serà aviat cadavre
pres sense s'illats fidels
lo comparo so's á un abre
que li tallan las arrels
Hu cridant: mes quatre dos
que 'l progrés no p't combatre;
son poder com glas s'ha f's
no tenint cap tersa quatre

PAU SALA.

II.
Prima tercera es allá
y ca també es ma segona.
Apa rumia una estona:
puig mon tot no es acallá.

MOROLOBOCONGOF.
ACENTÍGRAFO.
Una tot de las més grossas
una tot se vá menja
del total de mon jermá.
que 'l tenia plé de brossas.

MOROLOBOCONGOF.
ENDAVINALLA.
Sò en la montanya y 'l prat,
soch en-mar y soch en terra,
sens jo no hi pot haber guerra
ni tampoch tranquilitat.

JOSÉ ARNAM.
QUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment donguin un total de 22.

CONVERSA.
—¿Sabs cóm se diu aquella dona?
—Quina?
—Narcisa, ets cega. Aquella d'allá.
—Ah! ja la veis.
—¿Cóm se diu?
—Ja ho hem dit entre tú y jo.

P. FABREGAS.
LOGOGRIFO NUMÉRICH.
1 2 3 4 5 6—Un nom d'home.
2 3 1 2 6—Id. id.
3 2 1 2 6—Una festa.
2 1 5 6 2—Un nom de dona.
1 2 6 4 2—Una flor.
1 4 1 2 6—Una eyna de sastre.

SANABAG.
GEROGLÍFICH.
0'2 Avi D.
I
J D I
Raba.
COMICH D' HORTA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas de insertarse 'ls ciutadans Pau Sala, Pau Rabadá y Nyanyo, Mainon, Salut y Pelas y Anton Sabadellés.
Les demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que envian los ciutadans Pa y Naps, Sicuterat, Vigatá del Clot, Voluntari de treball, Jove elegant, Noy Xich, Alumina, Gastrónomo, J. Arnau, A. Llarden, Galapat Guapo, J. B. Trillas, Pere Ventura, J. Trillas de las Fonts rodonas, J. F. Trillas, Mionim, Salut y pelas y Farandolas.
Ciudadá Pere Salvany. Queda complascut.—M. T. San Pol de mar: Mirarem de compaure'l la senmana entrant.—Pardalet: Publicarem l'acentígrafo.—Robert: Idem. lo trenca-caps.—Cagaferro: Ja n'hem parlat á l'Esquella: la poesia no pot insertarse.—Xaranguis y Bibona: Queda complascut.—Sarampió: Enterals y gracias.—Suau: L'hi gralum los magnífichs epigramas.—Pep del Ot: Insertarem la combinació.—Pere Sesquilla: La poesia va bé.—Tomas J. Panyell: Item lo geroglífich.—R. M. T.: Quina llastima que no tinga millor forma la poesia de vosté! ¿Que no 'u ha vist que hi ha consonants portats pèls cabells?—Pere Pau Ambrós: Necesitarem una firma coneguda per accedir la seva réplica.

Novena relación de la suscripcion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

	Reales	cénts.
Suma anterior.	711	75
J. E.	40	»
Total.	751	75

ANUNCIS.

PARIS-MURCIA.—Edició francesa publicada á favor dels inundats d'Espanya.
Preu 5 rals la edició económica y 14 rals la de lujo.

PARIS-MURCIA.—Edición en español, dibujos, texto, autógrafos, iguales a la edición francesa.—Precio 8 rs. ejemplar.

MURCIA-PARIS.—Numero escrito por literatos españoles en muestra de agradecimiento á la caritativa Francia.—Precio 2 rs.

PARIS-MURCIA de *La Campana de Gracia*, per supuesto en catalá. Parodia imitant lo publicat á Paris. Conté multitud de dibujos y notables escritos.—Val 4 cuartos la edició económica y 1 rai la de lujo.

ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA PER 1880. Si vol-n ferse un tip de riurer, comprinto que sols val 1 rai y conté escrits y poesias dels millors autors catalans humorístichs y multitud de dibujos del senyó Apeles.

Se venen en la libreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

MEDICAMENTOS DEL DR. WOOM.

NORT-AMERICÁ.

Aixarop lactífich per aumentar la cantitat y calitat de la llet. Inter-santísim per mares y didas.

Aixarop pecuorai per curar tota classe de Tos y demés enfermedades del pit.

Aixarop anti-diarreichestomacal per combatre tota classe de diarreas y malalties del ventrell.

Uncihs dipòsit en Barcelona, Gener, Petritxol, n.º 2, Jaraberia y Farmacia de Grau Lograda amba de las Flores n.º 1.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

ACTUALITATS.

Costums d' Madrid.—I, enterro de la Sardina.

1880
1880

LA CAMPANA DE GRACIA.